

Istentisztelet 2022. március 13-án

Zebedeus fiainak kérése

Fohász: „Uram, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen! Mert annyi baj vett engem körül, hogy megszámolni sem lehet. Bűneim büntetése utolért engem, áttekinteni sem tudom őket, számosabbak hajam szálainál, és a szívem is elhagyott engem. Légy kegyelmes, Uram, és ments meg, Uram, siess segítségemre!” **Ámen** (Zs 40,12-14)

Kezdő ének: 261 – *Kegyelmes Isten, kinek kezében életemet adtam*

Fennálló ének: 483,1 – *Mennybéli félséges Isten...*

Fő ének: 483,4-9 – *Szenteltessék meg Te neved...*

Lekció: Mt 20,17-28

[17](#) Amikor Jézus Jeruzsálembé készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: [18](#) Íme, felmegyünk Jeruzsálembé, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, [19](#) és átadják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.

[20](#) Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. [21](#) Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz? Ő így felelt: Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban, az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől. [22](#) Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Ők így feleltek: Kiihatjuk. [23](#) Erre ő ezt mondta nekik: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azoké lesz, akiknek az én Atyám elkészítette. [24](#) Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. [25](#) De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a népek felett zsarnokoskodnak fejedelmek, és vezetőik hatalmaskodnak rajtuk. [26](#) De közöttetek ne így legyen, hanem aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, [27](#) és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. [28](#) Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, amikor most az elmúlt napok terheivel, bajaival Eléd jövünk, kérünk, bocsásd meg, hogy ezek úgy ránk telepedtek, hogy nem igazán jut el a szívünkig szavad. Úgy vagyunk mi is, mint tanítványaid, hogy lekötnek a terveink, vágyaink, el vagyunk foglalva magunkkal, s mindez elzárja előlünk annak meglátását, hogy Ki vagy és mit kínálsz, mit vállaltál értünk. Köszönjük ezt a passió időszakot, amikor szemünk elé állítod szenvedésedet, vérrel koronázott szent keresztedet. Hadd lássunk tisztán, hadd legyen világos számunkra, hogy az üdvösség szempontjából mi az igazán fontos. Hiszen elmúlik a világ és annak ábrázatja, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. Add azért, hogy ne a múlandót lessük, ne kössön fénye meg, hanem az örökkévaló igazság, reménység legyen lelkünk kapaszkodója, s a te keresztedből merítsünk erőt a napi küzdelmekhez.

Áldunk azért, hogy Veled lehetséges az, amihez *erőnk magában mit sem ér*. Köszönjük, ha ezt tapasztalhattuk az elmúlt időben is, és annál inkább szeretnénk megvallani Benned való bizodalunkat. Hiszen *kihez mehetnénk*, Te vagy az, aki úgy szerettél, hogy *vállaltál értünk kint s halált*. Kérünk, a golgotai kereszt üzenete emeljen ki minket ma is csüggedésből, félelemből, fájdalom és gyász közül, és ragyogja be előttünk az utat, hogy életünkkel Téged kövessünk és szolgáljunk. Szentlelkeddel áldd meg igédet szívünkben és vezess tanítványhoz méltó életre. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 338,2 – *Ha e világ bája engem hívogat...*

„Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,28)

Kedves Testvéreim!

Történetünk szépen mutatja be, íme, ilyenek az édesanyák. A legjobbat akarják adni, elérni a gyermekeik számára. Még akkor is, ha már nem gyerekek, hanem önálló felnőttek. És ennek érdekében, amit csak lehet, mindent megpróbálnak és megtesznek. Egy ilyen anya borul le az Úr Jézus előtt és kéri Őt a fiai érdekében. Milyen megható, hiszen Jézusnak is van anyja, az anyai szív érzését, féltését törődését igazán ismerheti. Valóban erről, az anyai szeretetről szól ez a történet? Aligha. Miért? Van ennek néhány indoka. (Mennyire más volt, amikor szülők kisgyermekeket hoztak Jézushoz!)

Először is lássuk meg, hogy Zebedeusné – hívjuk őt így – nem tudni, honnan került elő. Hiszen ő maga valószínűleg nem járt Jézussal, csak a fiai. Eddig nem említi őt Szentírás. Nyilván nem is volt képben arról, hogy kicsoda az Úr, nem követte és nem hallgatta Őt napi szinten, csak megfogta őt a lehetőség, hogy valami pozícióhoz lehet jutni, amit nem is magának szeretne. Leborul (!) Jézus előtt s úgy kéri *„Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban, az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől.”* Vajon a fiai üdvössége volt számára ennyire fontos? A mennyországban képzelte el azt a két főhelyet számukra? Félek, hogy nem, hanem ő is **földi országban**, földi messiásban gondolkodott és abban a várakozásban élt, mint az egész zsidó nép, sőt a tanítványok is, hogy az Úr Jézus majd helyreállítja Izráel királyságát. Milyen fontos lenne azt a majdani két fő helyet a fiai számára biztosítani...

Másodszor „ott van a bibi”, hogy nem mindegy, mikor, milyen körülmények között hangzott el ez a kérés. Ezért is olvastam az előzményeket, amikor az Úr Jézus a 12 tanítványt külön maga mellé vette, és úgy beszélt nekik immár harmadszor arról, hogy mi vár rá hamarosan: *„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.”* Akkor ment oda Hozzá Zebedeusné. Hallotta vagy nem hallotta ezeket a szavakat, lényegtelen. A fiai hallották. És nem zavarta őket, ennyire nem fogták fel, miről van szó, vagyis inkább mondhatjuk azt, hogy ennyire **csak a maguk tervével, vágyával voltak elfoglalva**. Ennyire a nagyravágyás, pozíció, **hatalom utáni vágy** töltötte be a szívüket – nem pedig Jézus, esetleg valamiféle szomorúság a hallottak miatt. Csodálkozunk, hogy a

nagypénteki eseményeket nem bírták feldolgozni a tanítványok? Hiszen teljesen figyelmen kívül hagyták, amikor a Mester ezekről beszélt nekik.

A **harmadik** gond ezzel a kéréssel az, hogy **érzéketlen** a többi tanítvánnyal szemben. Az egy dolog, hogy Zebedeusné valami jót kér a fiai számára. De nem veszi figyelembe, hogy Jézusnak más tanítványai is vannak. Nincs tekintettel rájuk, mint közösségre, s közülük akarja kiemelt helyzetbe hozni a fiait, **a többi rovására. Konfliktust okoz** közöttük, és nyilván érthető is, ha megbántódnak, s logikus következménye ennek az, hogy a többi tíz megharagszik a kettőre. Próbáljuk magunkat beleképzelni ebbe a helyzetbe. Vajon nekünk nem esne rosszul és nem bántana meg egy ilyen próbálkozás? Hát nem volt nekik elég, hogy amúgy is bizonyos szempontból **kivételezett** helyzetben érezhették magukat? Hiszen Jézus **szűk tanítványi köre** így nézett ki: Péter és Zebedeus fiai, Jakab és János. Hát nem érték be ennyivel? Még többre vágytak? Igen.

Bizony, azt láthatjuk, *kedves Testvéreim*, hogy az anyai szeretet csak akkor áldás, ha józanság, elfogulatlanság és bölcsesség is párosul hozzá. Márpedig **bölcsen szeretni** nem könnyű. Azonban enélkül önző, elfogult, másokat károsító, ami végül is mindig a saját gyermekein csapódik le, **bumerángxént** tér vissza rájuk. Azt hiszem, látjuk és tapasztaljuk ennek sok formáját magunk körül mi is. Van rá bibliai példa is, megemlíthetjük Rebekát, aki Jákóbot annyira szerette, hogy átkot is kész volt magára venni, csak egyengesse az útját, de a másik fiát, Ézsaut megbántotta és kismizmte, Jákóbot meg végül földönfutóvá tette. Mert **minden anyai igyekezet csak árt, ha nincs benne az Isten iránti engedelmesség és bizalom.**

A történet világossá teszi, hogy az **Úr Jézusra azonban nem lehet érzelmi nyomást gyakorolni**, még azzal sem, hogy leborul valaki Előtte. De van válasza, mégpedig nem is kerekén elutasító, hanem olyan, ami **helyre tesz**. „*Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek.*” Vagyis a választ nem is az anyának mondja, hanem a fiainak - amiből nyilvánvalóvá lesz, hogy nemcsak, hogy egyetértettek ezzel a kéréssel, hanem minden valószínűség szerint éppen bennük fogalmazódott meg ez a vágy, az édesanyjukat pedig a nagyobb hatás kedvéért vonták bele a dolgokba. Ha ő mondja, ha ő kéri, biztosabb lesz az eredmény.

Jézus válasza tömör: „*Nem tudjátok, mit kértek*”. Hogy is tudnák, hiszen csak a **dicsőségről álmodoznak**. Jézus nem álmodozásra hívott el, hanem követésre. De amíg ők ábrándoznak, hiú terveket szövögetnek, elsiklik a fülük mellett sok fontos kijelentés. Nem is csoda, hogy a nagypénteki esemény feldolgozhatatlan tragédiaként élük majd meg, hiszen ahogyan nem jutott el a tudatukig az, hogy Jézust megölik, azt sem hallották meg, hogy harmadnapon feltámad.

Vajon mi mindig tudjuk, mit kérünk? Felmérjük, tisztában vagyunk a kéréseinkkel, vagy elvakít a nagyravágyás, a szerzés vagy hatalom utáni vágy? A tanítvány útja itt a földön az alázat útja. Nem a dicsőség felé, nem felfelé vezet, hanem lefelé. Itt jön elő az, hogy mit lehet, és mit nem lehet Jézus nevében kérni.

„Nem tudjátok, mit kértek” Miért? Mert ezzel Jézus sorsában akarnak osztozni – de csak ami a dicsőséget illeti. A kereszthordozás, a **szenvedés útja idegen** a számukra. Olyan hetykén vágják rá a „*Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?*” kérdésre: „*Kiihatjuk*”. A szenvedés poharára gondol Jézus, ami gyakori kép a Bibliában: kiinni, azaz elfogadni és **vállalni a szenvedést, a nehéz utat**. Ez az út vár az Úr Jézusra, amikor innen Jeruzsálembé megy, hogy a kereszten végezze. Bizony, nem tudják, mit kérnek, nem tudják, mit beszélnek, csak a hatalmi versengés vezeti őket, hogy céljukat elérjék. Válaszukat azonban Jézus **komolyabban veszi, mint ahogyan azt ők maguk gondolták**. „*Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azoké lesz, akiknek az én Atyám elkészítette.*” Készek vagytok kiinni a poharat? **Ki is isszátok**. A tanítvány nem különb a Mesterénél. De...

Itt teszi Jézus világossá, hogy az Ő országába **nem lehet helyjegyet venni**, lefoglalni, biztosítani, a helyosztás hatásköre az Atya kezében van. Mondhatnánk itt azt is, hogy nem az az első számú kérdés, hogy milyen rangos helyem lesz, hanem hogy ott leszek-e egyáltalán, mert az nem automatikus, vannak feltételei. És **beszél az útról**, amit Ő maga is vállalt, amire nézve példát adott és követésre hív. **Követés nélkül nincs részesedés az Ő országában**.

Ez viszont már **a többieknek is szól**, aki megsértődtek, megharagudtak. Akik talán magukban dédelgették hasonló kívánságokat, csak nem mertek vele előjönni. Mert erre következtethetünk abból, hogy a többiek nemcsak megbántódtak, nemcsak rosszul esett nekik, hanem **megharagudtak** a két testvérré. Mit mond nekik az Úr? „*Tudjátok, hogy a népek felett zsarnokoskodnak fejedelmeik, és vezetőik hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.*”

Azt mondta ezzel: „Nem a hatalmaskodás útját adtam elétek. Az a világ zsarnokainak útja. Én szolgálni jöttem, és köztetek is ennek a rendnek kell lennie. Naggyá akarsz lenni? Légy kicsivé. Első akarsz lenni? Légy rabszolga.” Az Ő országában – fordított a sorrend, de Ő maga is így élt, szolgált és adta életét váltságul sokakért.

Kedves Testvéreim! Nem tudom, felfedeztük-e magunkat valahol ebben a történetben, hogy rólunk és nekünk is szól? A böjti időszak a lemondást, sok minden lényegtelenről való elfordulást is hangsúlyozza előttünk, hogy teret adjunk életünkben annak, ami igazán lényeges. De talán mondjuk így, református módra: passió időszak, amikor Jézus szenvedésére irányul a figyelmünk. Legyünk készek nyitottakká válni annak az útnak az elfogadására, amit Jézus vállalt értünk, amire hív, amikor arra hív meg, hogy kövessük Őt, igazítsuk életünket az Ő rendjéhez. Legyen számunkra hangsúlyos, hogy Ő azért jött, hogy szolgáljon, hogy adjon, megszabadítson, megváltson, megajándékozzon. Ezért kész volt önmagát teljesen megüresíteni, és engedelmes volt egészen a kereszthalálig. Leginkább azzal tudjuk ezt Neki

megköszönni, ha félreteszünk minden előre vagy fölfelé törekvést, ami bennünk követelőzne, és engedjük, hogy Ő szolgáljon nekünk, és azzal, amit Tőle kapunk, tudjunk mi is szolgálni ebben a világban. *Ámen*

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, igéd leleplez és megszégyenít, hiszen mi sem vagyunk különbek a Zebedeus fiainál. Kérünk, bocsásd meg minden számításunkat, versengésünket, hatalom vagy befolyás utáni sóvárgásunkat és a trükköket, amikkel vágyainkat szeretnénk elérni. S miközben így a magunk dolgaival vagyunk elfoglalva, hidegen hagy minket, amit magadról mondasz. Fel sem fogjuk, milyen utat, sorsot vállaltál értünk. Szégyenkezve valljuk meg, hogy mennyire a saját érdekeink vezetnek minket, milyen nehéz bármiről is lemondani, amit egyszer megszereztünk, hányszor mi sem tudjuk, mit kérünk.

Köszönjük, hogy Te a szolgálat és lemondás útját jártad azért, hogy minket megments. Életedet adtad megváltásunkért és hogy az Atyja gyermekeivé lehessünk. Hadd járja át szívünket ennek a szeretetnek az ereje, tanítson meg helyesen látni magunkat. Vezessen el bűnbánatra, hogy lerakjuk terheinket és azoktól megszabadulva követhessünk Téged. Azzal a vággyal a szívünkben, hogy szeretnénk Hozzád hasonítani, alázatosak és szelídek lenni, amire példát adtál nekünk.

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 459 – *Az Isten Bárányára letésem bűnöm én...*